

Po prima sobotěnce, stejně fajn neděle.

Jen teda s tím rozdílem, že ranní venčení nebylo úplně vyvedený. I když to tak původně vypadalo a Tali byla celou dobu vzorovaná, zkazit to stihla půl vteřiny před tím než vyhópla na podestu. To byla daň za to, že si hráli s Rumíčkem a lítali spolu a prali se, což na vodítku úplně nejde. Ale tak co už. Domů došla v kárným řízení, jela na pelech a my ostatní si udělali příjemný ráno v kuchni.

Ne nepočítám s tím, že by tohle na ni výchovně zapůsobilo. Ale taky nechci, aby si myslela, že o nic nejde. Při odchodu z domu byla jak mílius a šprt. Jenže to mě nedojme, frajerko. Mě dojmou jedině výkony.

A ty zase teda na výletě docela podávala. To jí musím přiznat. Stejně jako den předtím byla komunikace. Nebylo spratkování, a nebyly záseky. Z auta se vystupovalo civilizovaně. A zase se pobíhalo v naší relativní blízkosti. Dokonce jsme se spolu i domluvily nad srnčí kostí, kterou si tam našla. Velkou radost nám udělala tím, že několikrát hezky zareagovala na “Seš dalekooo!” a přiblížila se krokem houpacího koníka na pérkách k nám. Mám moc ráda tenhle “povel” z několika důvodů. Nesvazuje psa nijak striktně (a proto ho taky všichni rádi plní) a je to spíš vzájemná dohoda mezi člověkem a psem. A svědčí to taky o určitý úrovni komunikace. Je to takovej “nepodstatně” podstatnej detail. Tedy pro mě. A já doufám, že těch momentů, kdy na tohle zavolání bude dobře reagovat bude čím dál tím víc. Zatím to bylo vždycky o náhodném zareagování, jednou za procházku. Tentokrát přišla vždycky □ .

Zase byla skoro celou dobu na volno, tak jako v sobotu. Výjimkou byl jeden krátký kratičkový úsek, před hospdůdkou, kdy silnice už je nedaleko a přes cestu jde stezička kterou využívá srnčí. Tam si to nelajsname. Za balonkama oba lítali jako diví. A tady musím udělat malou vsuvku. Můj moudrý a důmyslný Rumíček používá balonky, stejně jako pelíšky k demonstraci svého výsadního postavení. Máme dva obří žužlopichlobalonky. Původně byl teda jen jeden. Jenže poté, co se ukázalo, že s objevením obřího balonku, kterej sotva vezme do huby, zapomněl Rumíček na svou lásku největší, musela jsem sehnat horko těžko další. Teda ne já, ale paní ve zverimexu. Ty správný žužlopichlobalonky jsou u nás nedostatkový zboží. A co teprve tyhle veliký. No nicméně, už máme dva. Oranžovej a zelenej. Ze zcela pochopitelných důvodů bych byla bývala ráda, kdyby jako to bylo tak, že ten oranžovej, lépe viditelnej, bude v majetku pani Flekatý a ten zelenej, hůř v terénu rozeznatelnej v majetku zcela spolehlivýho pana Zrzavýho.

Po prima sobotěnce, stejně fajn neděle.

No jo, jenže. Jenže. Rumíček si je vědom toho, že Tupofleky musí držet "pod kuratelou" a musí být kázeň a pořádek, jinak mu přeroste přes hlavu. A o to ze zcela pochopitelných důvodů nestojí. Takže je občas na místě trochu té "šikany" v podobě většinou zcela nepostřehnutelného "Naval!", kdy si zcela sebejistě a uzurpátorsky vezme, co se mu zamane. Na druhou stranu, nemá problém, když se přetahují, nechat ji vyhrát, či když on sám chce, nechat ji ten balonek a vzít s jinej. Jen teda musí chtít on. Prostě úplně stejně, jako když psí táta vychovává štěně. A mně by zajímala jedna věc, co vždycky rozhodne o tom, že teď nastal čas pro tu výměnu balonků. Jestli se to k něčemu třeba váže - k nějakému našemu chování, situaci nebo tak nějak, či je to jen čistě náhodný. Protože je to o tom, že házeme, házeme, střídáme si psy, způsob házení (myšleno směry, nebo to, zda poběží až na povel, či balonek schováme, nebo za ním vybíháme "závod" atd.), Rumíček má ten, který si vybral hned na začátku a nutně ho potřeboval. A pak najednou vidím, že to přijde □ . Podívá se na to co dělá Tali a v ten moment ho přestane jeho balonek zajímat, ať by s ním člověk dělal cokoliv. A jeho zájem se soustředí čistě na ten, který se bude házet Talimůře. Vypálí a vezme si ho. Je proti ní 10 mrštnější, takže ona má smůlu.

Já v ten moment zvedám ruku s balonkem a upoutávám její pozornost, aby zjistila, že ve hře je další balonek a ona se nadšeně řítí ke mně. A já si tak nenápadně upevňuju přivolání..... že by tohle měl ten malej profesor v úmyslu □ □ ? Ne to ne, to už bychom se dostali na úroveň sci-fi . To vím. Ale každopádně mi to dává šanci, být pro Tali důležitá. Šli jsme tentokrát opačným směrem, než chodíváme a stejně jako v sobotu jsme si to všichni společně užívali. Když to vypadalo, že se Tali chystá někam dál, vystačili jsme si s hlasovým upozorněním. Vypla uši jen jednou a když jsem se u ní zhmotnila, nemusela jsem říct ani popel a připojila se, že teda ví a jde.

Hospůdka U Netopejra nás uvítala s otevřenou náručí □ Byli jsme ten den první . Lidem se asi do tý zimy nechtělo. To ale udělali velikou chybu, bylo krásně. Svítlo sluníčko, sníh zase křupal, v lesích nikdo.... krása. Usadili jsme se u stolu a já měla zcela výjimečně velmi jednoduchý výběrání. KANČÍ GULÁÁÁŠ PROSÍM vyhrkla jsem s nadšením, protože ho miluju. A tady ho dělají fakt výbornej. Minule jsem se na něj těšila a už nebyl. Zklamání bylo veliký, přebil ho až hambáč z jeleního masa. Tak teď, asi abych o nějzase nepřišla jsem to ze sebe vysypala jak nedočkavý dítě, když si objednává zmrzlinu □ □ . Pobavila jsem nejen Brtníka, ale taky slečnu servírku. A protože tam fakt dobře vaří, přibyla ke guláši ještě gulášová polívčička. VÝÝBORNÁ byla, výýborná, poctivá, jak od babičky.

Po prima sobotěnce, stejně fajn neděle.

Přinesli nám jídlo, sedíme si tak, debužírujeme, povídáme a mně tak jezdí pohled po místnosti. Zastaví se u kamen, sjede na vedle stojící židli.....eh.....zamžourám. "Ty hele.....nejni támhleto kočičí ťapíčka?" "JE! " vodsouhlasí mi to Brtník a už si kšíruje pod stolem ležící Talimůru ke své monutné nožce. "To nevim, Jaromíre, ešivá s tím vodítkem děláš dobře!" Představila jsem si, jak Tali zjistí to co já, a ve svém svatým nadšení vypálí. Urve Brtníkovi nohu, převrhne oba stoly a hlavně!!!! ZNEHODNOTÍ TO VÝBORNÝ JÍDLO!! □ □ Strašlivá představa! Naštěstí je docentka Talířová zaměstnána žužlostí natolik, že ve své tupohlavosti se o kočce vůbec nedozví. Když dožouželí kost, unaveně ze sebe vyrobí preclíka a cípne. No má toho dost, děvenka. Však toho taky na obou výletech nalítala. A teplo taky zrovna není. Takže využívá příležitosti a chrápe.

To Rumíček se radši mudlákuje a mazlí se s hlavou na mým klíně. Ona taky vižla moc nerada na holé zemi líhává, to mi potvrdí asi většina majitelů. Stačí tam dát tenký hadr, který nic neřeší, ale zrzavá komtesa je spokojená. Moc dobře si pamatuju na společný výlet s Ajšovýmá v zimních Lužkách. Když jsme tehdy dorazili se setměním po celodenním výletě do hospody, byli psi víc než unavení. Ale oba svorně v sedě mlátili špačky. Že ležet na zemi teda nebudou □ . Tak šel tehdy někdo do auta, vytáhnul starý tenký prostěradlo a..... hle ta změna, oba upadli na prostěradle do kómatu. Ale nepřinést ho, umlátěj se vzájemně vlastníma hlavama, jak jim padaly únavou □ . Takže Rumíček nedělá preclíka, ale užívá si tiché, klidné pozornosti pro sebe. A my se s Brtníkem bavíme nad typickým kočičím chováním. Jak to zvíře tam leží s takovým bohorovným klidem a převahou. Jak ví, že ty štěkavý má na háku. Ona na rozdíl od psů o nich při našem příchodu musela vědět. Ale z klidu se vyrušit nenechala. Jen si tak dumám, jak to bude při našem odchodu. Leč Tupofleky nezklamou a Tupofelkama zůstanou. Ani při odchodu tu kočku nerazegistrovala!! Ona, která má nos, že najde zvěř na neuvěřitelný vzdálenostě. Asi jest trochu víc unavená, holčička naše flekatá a nos si vypnula.

Venku ale rádí zas jak černá ruka. Ale víte co? Můžeme si dovolit zkrátit trasu lesem, prostě jím projít. Já vím, že to zní směšně. Ale s ní ne. Ona je ještě tak ochotná akceptovat co má dělat, když se jde na cestě, která je pro ni určující, ale uprostřed lesa, mimo cesty- to je přece ráj pro lovečáka, to by musela bejt padlá na hlavu aby..... No tak ale v neděli asi padlá na hlavu byla, protože jsme to prošli hezky společně. Dokonce i kolem posedu a kaliště propochoduje pěkně bez vodítka a sama si říká o hru s balonkem. K autu dojdeme v pohodičce, bez pokusu o prchnutí v dál a v kufru se oba stočí do kolečka a vytuhnou, než

Po prima sobotěnce, stejně fajn neděle.

dojedeme domů, aby v téhle činnosti pokračovali zdárně i tam.

Suma sumárum to byl velepovedenej víkend, velepovedenej.